

Publicerad 2022-03-05 22:12 av Bossepoet från Österbotten

EN SÖNDAGS TANKE

SÖNDAGSTANKAR

Handens skapelse har alltid förblivit tankens redskap.

Mina tankar och jag föddes och vi hade ett utsprungna av generationers bävan för det fullkomnade.

I begynnelsen när allt som varit tomhet och kaos fullbordats, var det som blivit skapat, en fridfull plats, där blev det centrala navet för all mänsklig tros uppfattning.

I berättelserna kallas denna lustgård för ett Eden, det utlovade. Här är den centrala punkten där vi kan placera ursprunget för vår uppfattning om dualitet.

Nu blev detta också platsen där mänskligt liv uppstod, som skapades ur jordlikt stoft.

Hen den fullkomlige, var i obalans med det övriga i universums tanke, mångfaldens dialog.

Kanske för att i universums mångfald, bör ett delas till två, som åter kan delas. Allt för att mångfalden skulle bestå.

Även med defekta algoritmer.

Därför måste Hen den unika omskapas och ändå fortleva i sitt ursprung.

Oförmögen måste därför Hen förbli hel, för att dela sig med universum övriga mångfald.

En verbal lustifikation, gav den första skapade människa en unik gåva. kunde därför, förklara sin närhet till det duala.

Viktiga i denna lustgård, var de två träd som var livgivarna för de organismer. Som alltid i frid levde sida vid sida utan sorg och vedermöda.

Med tiden när en omätlig frid skapade frågan. likt ömsat skinn av ormens förmåga att växa i sig själv.

Då blev frågorna väckta hos varelsen, som var en människa.

Vad är utöver nu, vad är vi.

Är vi som en spegel av oss själva är vi skapta av vandra. Lika, men olika lever vi, en slutprodukt av skapelsens fullkomlighet.

Tanken den tillblev som skapt av ormens förmåga att växa i sig själv.

Men denna destruktiva kraft som här i ormens skepnad skapade tvivel. Väckt, kom den ändå att förmå människan att söka sig in mot det av Kaosskaparens, förbjudna området med en utlovad utopisk, lyckans

boning.

Här stod de två träden, kunskap och liv. Dessa duala symboler för en gudomlig kunskap, som för innevånarna av Eden var onåbara att förstå.

Med människornas längtan som drivkraft och med ormens förslagenhet, fick dem att försöka öka sin kunskap. Lockade in i den förbjudna regionen.

De förleddes av sin girighet, att äta av trädens frukter.

Ormens val blev ögats lockelse, kunskapens träd med sina prålande frukter, gav förnöjelse.

Livets träd var oansenligt och grått en skugga av sin syster/broder. Nästan utdött glömdes det bort.

Kunskapen som människan fick och förvaltade väl, skapade både välstånd och girighet. Människan började konkurrera om plats för sin utökade färdighet och makt.

Med hunger efter timlig lycka, hade man snart fördrivit sig ut ur det paradiset som var ursprunget för mänsklighetens existens.

Ännu hade sagan inte berättats, där jag satt förundrad och med beundran höll min faders hand.

Detta under, för ett litet och sökande barn, förblev okänt.

Han, min far, Stormästaren var det som hade skapat så många sköna ting med sina händer. Hade tillträde till denna lyckoboning där vi fridfullt satt, jag såg det som ett paradiset.

Längtar fortfarande efter en kyrka sådan som den var förr. Basen var bred tornet i väst kryptan i öst.

Uppmått och uttritad med en gudomlig matematik.

Varje morgon stiger Kristus ned från korset som hänger i taket, Maria kommer fram ur dunklet, hon som tvättade och rengjorde såren.

Smorde dem sedan med dyrbar nardus, denna offerhandling hade hon gjort i tvåtusen år.

Inte i min kyrka, men farfar segelmakaren berättade att han hade haft Kristus som bäddkamrat under den stora stormen när de rundade Kaphorn.

Historierna han berättade var många, de få gånger när vi satt tillsammans i den vackra brudbänken som han snidat till sitt eget bröllop och donerat till kyrkan, till glädje för alla kommande brudpar.

Farfar var också av Stormästarnas släkte.

Jag brukar se på duvan som hängde där i taket på predikstolen, har du snidat den där också blev ofta min fråga som det tjugatiga kunskapstörstande barn jag var.

Den flyger ju.

Den har min farfar snidat, blev svaret. Han var en mästernidare, som kunde skapa magi med sina verktyg, så svarade han alltid. Men du skall veta att sitter man i kyrkan en Johanninatt.

Då får man se när duvan flyger ut för att leta efter sin vän.

Liten och okunnig, med stora förvånade ögon stirrade jag upp mot den vackra fågeln. Glömde ändå snart bort min föresats att återkomma för att få se undret som bara sker när man vågar tro på det heligaste av allt, det som kallas kärleken.

Liten och barnslig som jag var, kunde jag inte förstå att även heliga duvor behövde ibland vara två.

Som vuxen och gammal vet jag numera att människans lycka sökte man genom mera kunskap.

Människans ursprung som föddes i det duala paradiset förträngdes.

För livets träd kunde ingen se eller ens ana.

Dess signum var en känsla och vision som kallas tro. Detta var något som i det kunskapstörstande samhället förpassat till myternas och sagornas värld.

Kanske man kunde ibland återuppleva det i byggnader som vårdades av Mästernidarnas hand.

Vem kan tro på ett dualt samhälle där det ena är tro på det onämnbare, som i sin struktur bara finns för sig själv.

Gavs endast till den som behöver, dock Icke för en egen vinning utan utan för att delas vidare i kärlek.

Kanske det här är den konkreta sammanhållande faktor som kan skapa struktur och förståelse, när det finns ett öppet sinne för tro hos mottagaren.

För det som är dualt behöver inte vara lika utan kan likväl vara olikheten i livets alla mysterier. Därför att den gudomliga och livgivande kärleken har skänkts med respekt och ömsesidighet. Dualism är när liv ger kunskap och kunskapen förblir då den eld som håller livets låga brinnande.

© Bosse 5 februari 2022.

rev av 16 okt 2013

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bossepoet från Österbotten med Poeter.se id #53281 innehar upphovsrätten